

PAVOUÄŒEK - 3.

ÄšterÄ½, 13 Ä•erven 2023

Jakubâ€žTak lez,â€œ Ä™ekl Honza a postrÄ•il Jakuba smÄ›rem k dÄ-Ä™me v plotu. Na druhÄ© stranÄ› uÄ¾ Ä•ekal metalÄ›k BudÄ-k i hromotluk Zetor. KdyÄ¾ Jakub po Ä•tyÄ™ech dÄ-rou prolÄ©zal, sundal si hubenÄ½ metalÄ›k bundu a dÄ›lal, jakoÄ¾ je toreador. â€žNech toho,â€œ Ä™ekl Jakub vztekle a odstrÄ•il bundu od svojÄ- hlavy. Strach v nÄ›m zaÄ•al zÄ›pasit se zuÄ™ivostÄ-. Ten poskakujÄ-cÄ- idiot mu totiÄ¾ bundou zakrÄ½val vÄ½hled do hustÄ© trÄ›vy pÄ™ed nÄ-m. Co kdyby v nÄ- lezl pavouk a on na nÄ›j sÄ›hl? Musel se soustÄ™edit na to, kam poklÄ›dÄ› ruce. NechtÄ›l, aby ho zase nÄ›co kouslo. Ne. Znova ne. ProstÄ› ne.

â€žTo vole, pacient je nÄ›jak vzpurnej,â€œ zasmÄ›l se BudÄ-k a kopnul do nÄ›j. Jakub se po zÄ›sahu svalil na bok, ale pak se neÄ•ekanÄ› prudce vymrÄ›til zpÄ›t na nohy. Byl pÄ™ipravenÄ½ dÄ›t svÄ©mu trÄ½zniteli pÄ›stÄ- a pak zaÄ•Ä-t utÄ-kat. NÄ›kam, kamkoli. Ale na zarostlou zahradu mezitÄ-m prolezl i Honza. Jeho pohled v Jakobovi spÄ›lil jakoukoli nadÄ›ji, Ä¾e mÄ› Ä›janci utÄ©ct. Byl v pasti. MusÄ- se z toho vymluvit.

â€žHele, kluci, uÄ¾ toho nechÄ›me, jo? Nechte mÄ› jÄ-t, nic jsem vÄ›m pÄ™ece neudÄ›lal,â€œ zasÄ-pal. PoÄ™Ä›d nemohl uvÄ›Ä™it, Ä¾e ho ten kluk skoro uÄ›krtil.

â€žPÄ™ece bys neodeÄ›jel jeÄ›tÄ› neÄ¾ tÄ› uzdravÄ-me, kÄ›mo,â€œ Ä™ekl Honza a ukÄ›zal smÄ›rem k oprÄ½skanÄ©mu domku. â€žUÄ¾ jsme skoro na mÄ-stÄ›, tÄ›mhle je tvÄ›j nemocniÄ•nÄ- pokoj. Jdi.â€œ

Jakub se na nÄ›j nervÄ¾znÄ› podÄ-val, pak pÄ™ejel oÄ•ima na BudÄ-ka, kterÄ½ si opÄ›t oblÄ©kal bundu a ironicky se na nÄ›j Ä›klebil. Jakub to zkusil jeÄ›tÄ› jednou, tentokrÄ›t mluvil pÄ™Ä-mo na propocenÄ©ho Zetora, kterÄ½ postÄ›val stranou a tvÄ›Ä™il se, Ä¾e by byl radÄ›ji nÄ›kde jinde. InstinktivnÄ› vycÄ-til, Ä¾e i kdyÄ¾ ten hromotluk nenÄ- zrovna gÄ©nius a asi se rÄ›d pere, tohle tÄ½rÄ›nÄ- pÄ™ekroÄ•ilo nÄ›jakÄ½ pomyslnÄ½ prÄ›h toho, co povaÄ¾uje za srandu.

â€žFakt, kluci, jÄ› uÄ¾ pÄ›jdu, jo? Nic na vÄ›s neÄ™eknu, prostÄ› to odmÄ›vnem, jo?â€œ Ä™ekl Jakub.

Zetor nic neÄ™Ä-kal, jen si otÄ™el pot z Ä•ela. Bylo horko, coÄ¾ ve spojenÄ- s jeho nadvÄ›hou neÄ›lo dobÄ™e dohromady. MÄ-sto nÄ›j se ozval opÄ›t Honza.

â€žJasnÄ› Ä¾e pÄ›jdeÄ› domÄ- za maminkou, Kubo. Ale aÄ¾ po lÄ©Ä•Ä›. UdÄ›lÄ›me z tebe novÄ©ho muÄ¾e,â€œ usmÄ›l se. â€žJdi,â€œ Ä™ekl znova a ukÄ›zal smÄ›rem k domu. Jakub Ä›jel. Pomalu.

â€žDÄ›lej,â€œ strÄ•il do nÄ›j ze zadu BudÄ-k. Jakub mÄ›lem upadl. CÄ-til, jako kdyby mu nÄ›kdo postupnÄ› nahrazoval svaly kousky vaty. S hrÄ-zou si vÄ›Ä-mal nejen pavuÄ•in na domÄ›, ale hlavnÄ› vÄ›judypÄ™Ä-tomnÄ½ch malÄ½ch otvÄ›rkÄ- v trÄ›vÄ›, obalenÄ½ch jemnou sÄ-tÄ- pavuÄ•in.

Ä©tyÄ™i chlapci obeÄ›li dÄ-m, a zastavili se u malÄ½ch dvÄ-Ä™ek do sklepa v jeho zadnÄ- Ä•Ä›sti. NepatÄ™iÄ•nÄ› zÄ›Ä™ivÄ› modrÄ› barva se z nich olupovala v dlouhÄ½ch cÄ›rech.

â€žTak jsme tady. VaÄ›je lÄ©Ä•ebnÄ›j cimra Ä•ekÄ›,â€œ Ä™ekl Johhny. Vyndal z petlice pootevÄ™enÄ½ visacÄ- zÄ›mek a se skÄ™Ä-potem dveÄ™e otevÄ™el. ZpÄ™etral pÄ™itím nÄ›kolik starÄ½ch pavuÄ•in, plnÄ½ch mrtvÄ½ch hmyzÄ-ch tÄ›lÄ-Ä•ek. Po zdi pÄ™ebÄ›hl obrovskÄ½, masitÄ½ kÄ™iÄ¾Ä›k. Jakobovi se prudce rozbuÄ›jilo srdce. AniÄ¾ si

to uvádomil, zaal divoce zatnat a otvrat pásti.

Neženene. Prosim, nedlejte to. Kluci, prosim!

Honzv smá v teá spáj páipomnal ájkleb. Duhovky jeho modrách oá- skoro páestaly bázt vidát, jak mávl vzruájenm/ rozájá-áen zorníky. Vypadal jako narkoman, která si náco ájlehl. Nebo jako dámon.

Padej dovnitá, áekl a prudce do postráil smárem ke dveám. Jakub zájkobrtnul o vlastná- neposloucháj-cá- nohu a upadl. Uá¾ báhem vstáiváj- se z podáepu pokusil rozbáhnout pryá. Honza a Budá-k ho chytili a tlaáli ho k temnámu otvoru do sklepa. Vzpral se tak prudce, áe ho tam nemohli dostat. Povedlo se mu kopnutá-m dveám zase zavá-t. Honza se otoáil na Zetora a vztekle zával: áPoá sem, ty blbej tlusáochu! Neáum a áapni ho! á Tlouáj-k se chvá-li nehábal, ale pak se odhodlal, páájel k nim a popadl Jakuba za vlasy a za triáko. I kdy¾ Jakubovy nadledvinky pumpovaly adrenalin do jeho krve a svalá jako zbaáil, návl proti jejich spojená sá-le ájanci. Budá-k znovu otevámel dveám a zbylá- dva chlupci Jakuba natlaáli ke schá-dká-m do sklepa.

Pokusil se zááet o pomoc, ale dokázal ze sebe vydat jen ochraptá-lá skáek. Vstup do sklepa byl vysoká½ asi jen metr a pál a tak se mu v nich podaáilo jeáitá na chvá-li záá-áit, ale Honza ho nemilosrdná kopnul patou do báicha a Jakub pozadu spadl dovnitá. Hlavou se bolestivá praátil o horná- rájm dveám- a pak uá¾ se jen kutájel ze ztrouchnivá-lá chodá-dolá, do sklepa, do tmy.

Dole si pámi pájdu vyrazil dech, taká¾e chvá-li nemohl vábec dáchat, coá¾ jeáitá zvááilo jeho paniku. Vájel se v káeá po zemi a mávl pocit, áe se udusá. áe umá-ráj. Pak se koneáná sá-pavá nadechl vzduchu, která½ byl plná½ zvá-ámenáho prachu a zatuchliny. Ášplná dezorientováná½ vyskoáil na nohy a o znovu se o náco praátil do hlavy. Zakolábal se a pakáepak uá¾ byla jenom tma.

Adam

Adam se cestou k zahrádkájáská kolonii i páes vedro a ánavu z tráinku docela zmájtá. Vá-áa mu jednou áá-kal, áe mu neáá-káj Kostáj Nesmrtelná½ jako ostatná- kváli tomu, áe je tak vychrtlá½, ale protoá¾e je snad zkurvená nezniáitelnej nebo co. Adam na to áekl, áe je to pravda, áe máj svoji smrtelnost schovanou v tajemnáém vejci, coá¾ vyvolalo spoustu nájsledujá-cá-ch vtipá o jeho ážtajemnách chlupatách vejcá-chá.

Kdy¾ tedy doájel k cestá do zahrádkájáská kolonie a potkal ty támi hajzly, byl uá¾ zase docela v pohodá. Sedáli na oprá½skanáém ájestihránáém kolotoá-i a pová-dali si. Na jejich pomáry nezvykle tíáje.

Kdy¾ ho uvidáli, vájichni támi ztuhli a páestali mluvit. Koukali na nájáe! ne, zá-ráli na náj, to je páesnáájá-. Zá-ráli a mláeli.

Proá tu sakra ze vájech móáná½ch lidá- na sváta potkáj zrovna tuhle partiáku? Sakra!

Á iroko daleko nebyl nikdo jinÁ½ a cesta k opuÁjtÁnÁ½m zahrÁjckÁjm navÁ-c vedla kolem nich. Adam pokraÁoval v chÁzi a zastavil se pÁ™Á-mo pÁ™ed nimi. Byl napjatÁ½ jako struna. VzpomÁnka na jejich poslednÁ- velkÁ½ stÁ™et byla poÁ™Ájd hodnÁ½ Á½ivÁj, i kdyÁ½ uÁ½ to byl rok. I upomÁnka na to setkÁjnÁ- â€“ velkÁj rudÁj jizva na jeho ÁjlachovitÁ™m pÁ™edloktÁ- â€“ byla poÁ™Ájd vidÁt. Asi uÁ½ ji tam bude mA-t napoÁ™Ájd.

â€žNeÁjel tudy Kuba VyskoÁil?â€œ Á™ekl bez pozdravu, ostÁ™ejj, neÁ½ chtÁl.

â€žKdo?â€œ Á™ekl BudÁ-k a nervÁznÁ si urovnal bundu, kterÁj mu byla velkÁj a ve kterÁ© se musel v ÁervnovÁ™m vedru neuvÁÁ™itelnÁ pÁ©ct.

â€žKuba z ÁjÁka. Ten brejlatej blonÁÁjk,â€œ Á™ekl Adam. â€žTen co se bojÁ- pavoukÁ,â€œ dodal jeÁjtÁ, protoÁ½e o tomhle si teÁ povÁ-dala pÁlka Ájkoly. Kuba se proslavil tÁ-m nejhorÁjÁ-m moÁ½nÁ½m zpÁ sobem. BudÁ-k a Zetor vypadali znervÁznÁli jeÁjtÁ vÁ-c.

Adam instinktivnÁ vycÁ-til, Á½e se tu nÁco stalo.

PodÁ-val se na Honzu BudÁ-nskÁ©ho, kterÁ©mu ti jeho retardovanÁ- kÁjmoÁji Á™Á-kali Johnny.

CÁ-til, jak se v nÁm okamÁ½itÁ rozhoÁ™ela starÁj nenÁjvist. Ten hezounek tiÁje zÁ-ral zpÁt, viditelnÁ pÁ™ekypujÁ-cÁ-stejnou emoci. Odpor mezi nimi se dal takÁ™ka nahmatat. Adam si vÁjimpl, Á½e Honza mAj zatnutÁ© pÁsti. Pak si uvÁdomil, Á½e on dÁlÁj to samÁ©.

A Á½e si nevÁdomky stoupÁj do obrannÁ© bojovÁ© pÁzy kÁkutsu-dachi. PÁ™ipravenÁ½ kopat a rozdÁjvat pÁsti. StejnÁ jako minule. TeÁ ale byl lÁ©pe pÁ™ipravenÁ½. A skoro o deset centimetrÁ vyÁjÁjÁ- neÁ½ pÁ™ed rokem.

Tohle nebyla obyÁejnÁj nenÁjvist mezi dvÁma kluky v pubertÁ. Bylo to, jako kdyby se k sobÁ pÁ™ibliÁ-Á½ily dvÁ protikladnÁ© sÁly.

Ticho pÁ™eruÁjil pÁ™eskakujÁ-cÁ-m hlasem BudÁ-k: â€žSem snad jeho zasranej fotr nebo co? NevÁ-me, kde je.â€œ Honza na nÁj obrÁjtil zuÁ™ivÁ pÁ™imhouÁ™enÁ© oÁi. Ten pohled jasnÁ Á™Á-kal â€ždrÁ½ klapaÁku, ty idioteâ€œ. Adama zaujala ta formulace.

NevÁ-me kde je. To mnoÁnÁ© ÁÁ-slo. ZnÁlo to divnÁ.

â€žTakÁ½e jste ho vidÁli?â€œ zeptal se.

â€žJo, vidÁli jsme ho,â€œ Á™ekl Honza a bylo vidÁt, kolik ÁsilÁ- ho stojÁ- mluvit klidnÁ. â€žAsi pÁ™ed hodinou tu proÁjel. Á el nÁkam k sÁ-dliÁjti.â€œ

â€žNa sÁ-dliÁjti nenÁ-, tam jsem ho uÁ½ hledal.â€œ

â€žTak si asi hledal ÁjpatnÁ,

samotného.

Vždycky byl nalepený na své chytáky- kamarády, jako věrný čímelník pes.

Bez nich vlastně nevydal a tak nepřítelsky.

Adamovi spíše připomněl velkého, nemotrného medvěda.

Založil si ruce na prsou a čekal, až k němu Zetor dojde.

Tohle bude zajímavé!

pokračují- ve středě

NIKOLA BORNŮ